

Nový začátek bez konce

Není těžké jít životem a činit rozhodnutí. Je to vlastně jednodušší než cokoliv jiného. Máme na výběr dvě odpovědi, ne více, ne méně. Stačí si zvolit ano, či ne. To, že se později musíme vypořádat s následky svého rozhodnutí, je věc jiná. Přesto je to vzrušující být určovatelem směru vlastního života. Můžeme být neskutečně kreativní, dobrodružní a zvědaví. Nikdy nesmíme dopustit, aby nám do života vstoupila nuda. Na to tu jsme příliš krátce a drahocenný čas nelze nikde sehnat. Je tím největším bohatstvím ze všech.

My studentky z ČR, Norska, Mexika, Turecka a z Kanady

Rozhodnutí, že bych ráda jela do Kanady, mi na mysl připlulo spíše z rozmaru. Neuvědomovala jsem si, že to vlastně není levná záležitost, a vlastně ani to, že skutečně opustím na rok rodinu a dosavadní život celkově. Vůbec jsem neměla ani nejmenší tušení, do čeho jdu. Rodina mě překvapivě podpořila a s jejich souhlasem jsem tedy odjela.

Maturitu mám za sebou

Teprve až v letadle mi došlo, že opravdu mizím na rok. Na letišti po přistání mě měla vyzvednout moje nová přidělená rodina. Brzy mě čekal nástup do nové školy, která měla 6krát více studentů, než jsem byla zvyklá. Předpokládalo se, že chci-li zdokonalit své

jazykové schopnosti, musím si najít přátele. Pocházím z velké rodiny, proto pro mě byl nezvyk stát se ze dne na den jedináčkem. Pochopila jsem proto, že najít si přátele je více než nutné. Nechtěla jsem být sama. To, že jsem potkala osobnosti, kterých si neskonale považuji a kteří budou mít na vždy místo v mém srdci, je věc krásná. Celé to bylo jedno velké záhadné dobrodružství. Ten rok byl neskutečný. Naučila jsem se tolik nového. Každý den byl jedinečný a nějakým způsobem mě obohatil. Člověk si vyzkouší reagovat, ocitne-li se v neznámém prostředí, v nové situaci. Není vždy lehké se přizpůsobit. Setkala jsem se s řadou kultur, a tak s novými typy lidí. Pochopila jsem, že ač jsem se po celých 18 let domnívala, že „Česká republika předsedá G8“, není tomu až tak moc. Ve skutečnosti jsme poměrně nevýznamný národ s obyčejnými lidmi a překrásnou Prahou, kterou dostatečně nedoceňujeme. Přehodnotila jsem své mnohé názory přejaté z masmédií, tázala jsem se a vyzvídala.

English Bay

před Metrotown

Miluji pozorování lidí, což se vám může zdát děsivé, ale je to velmi zajímavá vlastnost. Lidé s jejich diferenciacemi mě nanejvýš fascinují, proto pro mě Burnaby oblast ve Vancouveru byla přímo rájem. Sjíždí se tam celoročně mezinárodní studenti z celého světa. Sblížila jsem se s Mexičany, Němci, Francouzi, Italy, Brazilci, s lidmi z Číny, Thajska, Taiwanu, Belgie, Srbska, z Afghánistánu a okolí... Potkala jsem daleko více lidí a to prakticky z celého světa. Se spoustou z nich jsem prožila větší či menší dobrodružství. Některé z nich miluji a nikdy se jich nevzdám. Na vzdálenosti nezáleží, je-li naše přátelství postaveno na dostatečně bláznivých, nezapomenutelných, prostě kvalitních základech. A všechny okamžiky strávené společně mi ukázaly rozdílné tradice, způsoby života, temperamenty a charaktery.

Mexiko ve Vancouveru

Říká se, že stereotypy vládnu světu. Je to pravda? Musím uznat, že mají svá pravdivá jádra, ale rozhodně se člověk liší od člověka a není možné se jich držet. Spousta z nich dotyčné velmi pobavila, když jsem se zmínila. Ti lidé, kteří jsou u nás předem odsuzováni pro své zvyky či náboženství, mi otevřeli mysl. Lidé nejsou zlí, lidé jsou hloupí. Věří tomu, co se jim předkládá. Zde se rodí rasismus a předsudky. Já nebyla jiná. Ten menší výlet mě ale svým způsobem zachránil. Věřím, že kdyby bylo cestování jednodušší, na světě by bylo možno žít ve větším míru. Snadno se ošklivě pomlouvá tisíce kilometrů daleko. My potřebujeme přijít s těmi lidmi do kontaktu, potřást jim rukou a navázat oční kontakt. A díváme-li se přímo do očí, poté máme nejvyšší právo říci, co máme na srdci.

Burnaby Mountain Park poblíž UBS ve Vancouveru

My z celého světa ve Vancouveru

Katka Prošková, 4. A